

ANASTASIA LAZARIUC A TRECUT PRUTUL

Înainte de a veni în România, era deja o cântăreață consacrată, cu albume și concerte peste granițele Moldovei. Deși de România o despărteau doar câteva zeci de kilometri, Anastasia Lazariuc nu avusese încă ocazia de a cânta pentru publicul din patria-mamă. Prin primăvara lui 1989, a început să primească telefoane de la „domnul Ilie” - cum tine minte Anastasia că s-a recomandat persoana - un impresar din zona Iași-Botoșani, care a insistat, timp de vreo lună, ca solista să susțină un turneu în România. „Având multe contracte, nu puteam să promit acestui domn că voi onora invitația, deși tentația era mare: era vorba despre România, țara părinților mei. În plus, despre România știam și noi, moldovenii, cât știați și voi despre Moldova. Îmi doream să văd cu ochii mei țara în care aveam rădăcinile. De multe ori am ajuns cu spectacole în localități din apropierea graniței și nu vedeam decât puține luminițe...”, își amintește Anastasia Lazariuc.

În toamna anului 1989, Anastasia Lazariuc și trupa Amor au susținut un turneu în România

(Continuare în pag. a II-a)

DIN BANCOTECA „EPOCII DE AUR”

Tutuiala... tovărășească

Un ritual aberant al „Epoicii de Aur” a fost, fără îndoială, cel oficializat prin așa-zisele „Norme de adresare”, prin care cetățenilor României socialiste - tineri și vârstnici, români, maghiari, germani și de alte naționalități (după cum glăsuiau documentele oficiale) - trebuiau să se adreseze, unii altora, numai cu apelativele „tovărășe” respectiv „cetățene”. A existat chiar o motivație cvasi-teoretică a normei. În esență, era vorba despre faptul că, pe măsură ce țara noastră înaintează spre comunism, se produce un proces de omogenizare socială, așa încât, o dată cu creșterea nivelului conștiinței moral-politice, partidul se contopește cu masele. În acest fel, se formează „poporul muncitor unic” în care diferențele sociale dispar. Tot potrivit aceleiași „viziuni novatoare și curajoase”, urma să fim, cu toții, numai „tovărăși de muncă, de luptă și de idealuri”, iar „domniile” dispăreau cu desăvârșire, inclusiv din vocabular. Sau, în primul rând de acolo! Cum era de așteptat, măsura - al cărei inițiator (?) fusese, spuneau gurile rele, însăși „tovărășul academician doctor inginer” - a fost înscrisă în Constituție și derută. După cum era lesne de așteptat, prima reacție de apărare a fost rememorarea unor sancțiuni ale „normelor unice de adresare” așa cum veneau ele de la oamenii de spirit, non-conformiști și, firește, incomozi, pentru exponenții și promotorii gândirii standardizate. Printre primele replici pe care le-am auzit, bineînțeles, la cafeenală, a fost aceasta: „Domnule, de-acum încolo, te rog să mă tutuiești numai în mod tovărășesc”. Cel mai des erau citate replicile din „Siciliana”, comedia de mare succes a lui Aurel Baranga. Replica era pusă în gura lui Tiberiu Cezar Soțocan, ipostază excelentă a mediocrității stupide și conformiste: „Domnule, că tovarăș nu pot să îți spun!”. (În trecut fie spus, invocarea spumoasei comedii a lui Baranga avea și un alt tâlc: potrivit rememorarilor lui Aurel Baranga, încă de la premiara sa, „Siciliana” a fost ținta unor atacuri din partea unor așa-numiți „dogmatici” din frontul politico-ideologic, iar printre cei mai înflăcărați apărători ai săi s-a numărat... Nicolae Ceaușescu, pe atunci „cel mai tânăr membru al Biroului Politic al CC al PMR”.

(Continuare în pag. a II-a)

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE INTERNE

Miliția pornea pe urma speculanților din piețe în cadru organizat

Ministerul de Interne
Direcția Organizare-Mobilizare
Nr. De la 9 octombrie 1989
Secret
Exemplar 1
Rog a se aproba
Adjunct al Ministrului de Interne,
șef al Inspectoratului general al
Miliției
Constantin Nuță

Raport cu privire la îmbunătățirea structurii organelor și subunităților de miliție economică pentru piețe
În vederea acționării cu mai multă obiectivitate și exigență a organelor și subunităților de miliție economică cu atribuții specifice în piețele Capitalei și în teritoriu, pentru a preveni și contracara fenomenele negative, deosebi în sectoarele de alimentație publică, abatoare, întreprinderi de produse lactate și alte sectoare agroalimentare, propunem:
- reorganizarea posturilor de miliție din piețele Capitalei și din teritoriu, pentru a acționa permanent,

pe două și trei schimburi în piețele principale, în vederea lichidării oricărui ilegalități din comerțul cu produse agroalimentare și a actelor de speculă;
- crearea unui serviciu de miliție economică cu atribuții specifice pentru piețe în cadrul Miliției Capitalei;
- îmbunătățirea sistemului de lucru a cadrelor de miliție economică din teritoriu, pentru piețe și comerțul cu produse alimentare prin crearea de compartimente specializate pentru piețe;
- înființarea unor grupe operative specializate în această problemă;
- Crearea în Inspectoratul general al Miliției a unui serviciu de miliție economică pentru piețe format din trei compartimente specializate.
Efectivele de ofițeri și subofițeri necesare se vor asigura prin redistribuire din cele existente pe line economică, iar cele de subofițeri, de la formațiunile pază și ordine.

(Continuare în pag. a IV-a)

JURNALUL ZILEI

Tovarășul Nicolae Ceaușescu împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu au vizitat noul magazin „Vânătorul” din centrul Capitalei. Această vizită constituie o nouă dovadă a preocupării la cel mai înalt nivel pentru îmbunătățirea aprovizionării populației cu bunuri de larg consum, la nivelul prevederilor din programele de autoaprovizionare. Au fost prezenți membri ai Guvernului, reprezentanți ai conducerii Consiliului Popular Municipal și ai altor organizații cu atribuții în domeniul comerțului. Situat pe Bd Magheru, noul magazin oferă cumpărătorilor o gamă bogată și variată de preparate cu specific vânătoresc.

Ceaușescu, la „Vânătorul”

Tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu le-au fost prezentate preocupările în direcția valorificării bogatelor resurse oferite de fondul cinegetic din țara noastră, prin realizarea unor produse alimentare din toate speciile de vânat. Un sector bine reprezentat în cadrul magazinului era cel al semi-preparatelor, mezelurilor, dar și al produselor de patiserie pregătite de industria alimentară.

(Continuare în pag. a II-a)

Între apatie și exasperare

La începutul lui septembrie 1989, aflat într-o călătorie turistică, Mircea Iorgulescu a decis să nu se mai întoarcă în țară. Astfel a început odiseea sa de jurnalist român în străinătate: șapte ani la Radio Europa Liberă (director adjunct al secției în limba română între 1996 și 1999) și 12 ani la Radio France Internationale (șeful secției în limba română între 2006 și 2008).

„Rezistent necunoscut” cu pseudonimul Grigore Negrescu

La 4 septembrie, în jurnalul său, Monica Lovinescu a notat următoarele. „Înainte de a pleca la Radio, Virgil primește un telefon de la Iorgulescu. E în Germania, cu soția și fiica, în drum spre țară. Anunță că se întoarce la Paris să ceară azil politic. Voi telefona rapid la München pentru a anunța o emisiune cu el. Și le voi dezvălui, în

sfârșit, că textul pe care l-am difuzat ca venind de la un rezistent necunoscut, Negrescu, era de fapt al lui. Voi pune astfel capăt unei îndelungi nedumeriri și iritări exprimate de mai multe ori. Vlad Georgescu mă rugase să-i spun măcar lui de cine era acel text, foarte îndrăzneț, ca să-i poată liniști pe americani că nu e scris de vreun provocator. Am refuzat. De la nu știu ce serviciu american al postului, fusesem întrebată tot de numele adevărat și, neobținându-l, îmi ceruse să garantez că nu e o capcană. Garantase. Din păcate, Vlad Georgescu nu mai este, ca să i-o pot anunța lui. O voi găta pe Veronique Soule (sau pe Stern), să-i ia un interviu. La o cafea, după emisiune, Alexandru Papilian dă știrea, pe care eu, din (încă) discreție, n-o dădusem. Raicu și Sonia (Larian), uimiți. Bujor Nedelcovici știa sau presimțea ceva, din moment ce locușiera la el, dar n-o arăta”.

(Continuare în pag. a II-a)

CALENDAR

9 octombrie (luni)

Soarele a răsărit la 7:23, a apus la 18:42
Luna a răsărit la 16:01, a apus la 12:18
Sărbătoare creștină: Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia.

S-a întâmplat la 9 octombrie 1989

● Guvernul grec de coaliție condus de premierul Tzannis Tzannetakis și-a prezentat sâmbătă demisia, în perspectiva alegerilor generale anticipate de la 5 noiembrie. Pentru organizarea alegerilor și a campaniei electorale trebuia constituit un Guvern interimar.

În acest scop, președintele Republicii Elene, Christos Sartzetakis, l-a primit - conform Constituției - pe liderul formațiunii politice învingătoare în ultimele alegeri generale, respectiv, Constantin Mitsotakis, președintele partidului Noua Democrație. În continuare, șeful statului l-a primit pe liderul Mișcării Socialiste Panelene (PASOK), Andreas Papandreu;

● Statele Unite saluta investițiile străine de capital în companii aeriene civile americane, prin vocea ministrului Transporturilor, Samuel Skinner, într-o audiere congressională consacrată participării companiei olandeze KLM în firma americană Northwest Airlines.
Roxana VINTILĂ

JURNALE PERSONALE

9 OCTOMBRIE

Monica la telefon: „Se petrec lucruri foarte importante...”. Facea aluzie clară celor ce gândeau nu la situația din RDG sau din Ungaria, ci la un biet român din Iași care a făcut greva foamei pentru a-și recupera postul de bibliotecar, de unde fusese dat afară după ce acordase un interviu ziarului „Liberation” în Săraca Monica!

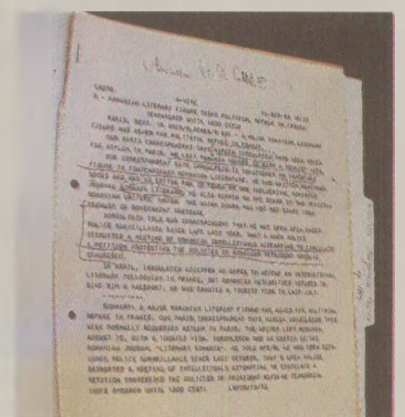
(Continuare în pag. a II-a)

Fișă de disident

În arhivele provenite de la Radio Europa Liberă de la Budapesta s-au păstrat fișele pentru disidenții aflați în evidențele secției de limbă română. Iată ce conține fișa lui Mircea Iorgulescu, redactată în limbile engleză și română:

Personalitate literară din România își caută refugiu în Franța
Paris, 15 sept. O figură literară proeminentă din România cere azil politic în Franța

Correspondentul nostru de la Paris scrie că Mircea Iorgulescu a cerut săptămâna aceasta azil politic la Paris. El a părăsit România la 20 august cu o viză turistică. Correspondentul nostru scrie că Iorgulescu este considerat o figură importantă a literaturii române contemporane. A scris numeroase cărți și a editat vreme de 20 de ani o revistă importantă, România literară. A făcut parte din conducerea Uniunii Scriitorilor Români. Comitetul de conducere al revistei nu s-a mai întâlnit din 1986, din cauza presiunii Guvernului.
Iorgulescu, potrivit corespondentului

lui nostru, a fost sub urmărirea Poliției în ultimul an. Din momentul în care Poliția a intrat într-o intrunire a intelectualilor români care încercau să pună în circulație o scrisoare de protest față de politica președintelui român Nicolae Ceaușescu.
În aprilie, Iorgulescu a acceptat oferta de a participa la un coluciu literar în Franța, dar autoritățile române au refuzat să-i dea pașaportul. A primit o viză de turist abia în iulie.

MIRCEA IORGULESCU LA „POVEȘTEA VORBEI” (1)

România - banchiză în derivă

Problema fundamentală a oricărui intelectual din România de astăzi este rezistența. Nu neapărat politică sau nu politică în primul rând, ci fizică și psihică. Este pur și simplu o problemă de viață, în sensul cel mai concret și mai acut al cuvântului. O problemă de viață și, implicit, de moarte. Cum și cât se mai poate rezista, cum și cât mai poți, tu însuși, rezista? Cum îți vine rândul la moarte, la nevroză, la cedarea sub enorma presiune care se exercită asupra ta din absolut toate direcțiile? Aceasta e întrebarea, aceasta e spaima, aceasta e obsesia fiecărei clipe. Tumoarea malignă a zilelor și a nopților, o simți înnebunit de groază cum crește în tine și-i descoperi cotidian prezența și pe fețele celor din jur, în privirile lor tot mai obside, în tot mai slabele eforturi de a se apăra de teribila agresiune. Și înțelegi, atunci,

încă o dată, a căta orară?, că sunt și ei bolnavi, roși de aceeași întrebare fără răspuns.

Cum și până când mai poți rezista?

Exprimată deschis, cu brutalitatea impusă inevitabil de situațiile-limită, ori nerostită, închisă cu disperare și frică în subteranele tăcute ale conștiinței, această întrebare-spaimă-obsesie macină și ea, dip lipsă de răspuns, din imposibilitatea găsirii unui răspuns, tot mai precarele resurse de supraviețuire ale intelectualității dintr-o țară ce înaintează în mizerie și inapoiere cu nepăsarea orărbă și totuși halucinant de precisă a unui somnambul.

(Continuare în pag. a III-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

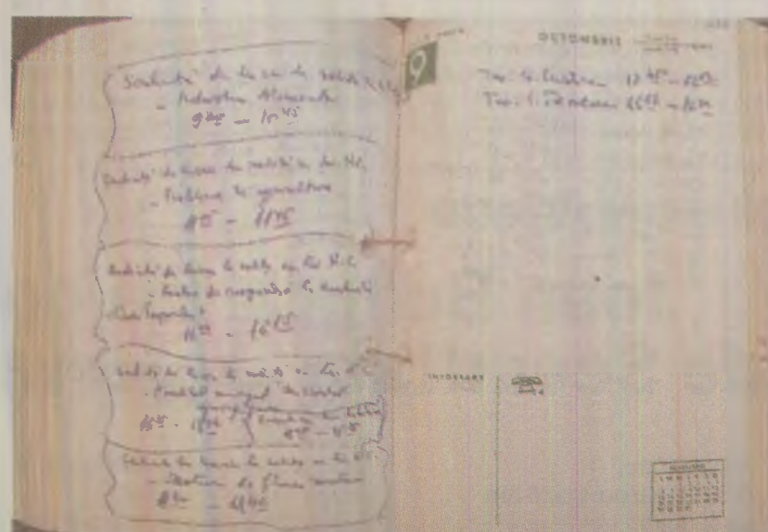
Luni, 9 octombrie 1989, Elena Ceaușescu a avut șase ședințe și două primiri: Silviu Curticeanu (orele 12:45-12:52) și Constantin Mihulecea (orele 16:16-16:30).

A prezidat prima ședință pe teme de Industria Alimentară (orele 9:20-10:45) în calitatea funcției sale în Guvern.

Celelalte cinci ședințe au fost toate prezidate de Nicolae Ceaușescu. Prima dintre ele - probleme de agricultură (orele 11:05-11:45).

A doua - „Factor de răspundere la construcția Casei Poporului” (orele 16:00-16:15). Greu de dedus dintr-o asemenea formulare ce anume voia Ceaușescu.

La a treia ședință fusese convocat Comitetul Municipal de Partid București pentru a discuta măsuri și termene de aprovizionare a Capitalei (orele 16:38-18:01). Să fi fost Ceaușescu impresionat de ceea ce văzuse la Berlin sau informațiile primite de la Securitate asupra stării de spirit a bucureștilor erau deja îngrijorătoare? După obiceiul lui, i-a criticat și brufuit pe activiștii de partid. I-a atenționat, ca și alte dați, „așa nu mai merge tovarășii!”. Dar cu picioarele pe pământ nu venise încă vremea să coboare.

Pentru prima dată în anul 1989 e consemnată în agenda Cabinetului 2 și o ședință cu Ministerul de Interne (orele 18:05-18:25). Armata, Ministerul de Interne și Securitatea erau departamentele de care se ocupa exclusiv șeful statului. Dări de seamă asupra muncii lor nu se prezentau niciodată nici în CPEx, nici în ședințele de guvern. Ce temă avusese acea ședință? Mister.

De la chestiunile de domeniul Internelor, după o pauză de cinci minute, Ceaușescu a trecut la... „spri-turi de floarea-soarelui”. Între orele 18:30-18:42 a decis asupra reziduurilor rămase după extragerea uleiului de floarea-soarelui. Folosite în urmă cu ani exclusiv ca furaj pentru vite, Tovarășul hotărâse să prepare din ele halva. Fabricată cu tehnologie autohtonă, halva românească era însă cleioasă și grețoasă. Și greu vandabilă cu toată criza de alimente și dulciuri.

Lavinia BETA

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Rigla fermecată a raiului portocaliu

Lucrurile erau simple în comerțul socialist, principiul cantității care aduce calitate fiind la loc de cinste, important era să produci. Planificat din birou, de multe ori fără mare legătură cu nevoile pieței, cu dorințele consumatorilor și alte mofturi d'astea, care tin de comerțul liber.

Din fiecare gen de produs se făceau anumite modele pe care le găseai

peste tot. Câteva feluri de penare, câteva feluri de ghiozdane, rechizitele toate erau la fel.

Dar, printre noi, copiii oamenilor de rând, erau și norocoși ai sorții care nu aveau tații ingineri și mamele operatoare de calculator, ci vânzătorii și vânzătoare la aprozar și alimentară, piloți sau securiști de toate felurile. Acești copii aveau tot

ce cu mintea nu gândești: în loc de gențile noastre de vinilin, în culori închise, rucsacuri haioase, cu petice de toate culorile, iar când le deschideau la școală, minune! Penare străine, creioane nemțești, pixuri cu pastă parker, care scriau și când era frig afară, fără să le sufli abur în cioc, tot felul de rigle și gume cum nu vedeai la librărie; geți din puf de nu

știu ce, ușoare și călduroase, nu ca paltoanele noastre de câteva kile, adidași cu patru linii, de care noi, mușicii, ziceam că-s originali, ce să mai vorbim, flecustețe care la acea vârstă ne umpleau de plăcere dacă le aveam și de invidie dacă le vedeam doar la colegi.

(Continuare în pag. a II-a)

CEAUȘESCU ȘI KANT

Dirigenții cereau adeseori elevilor să se „aplece” asupra studiilor directivelor „conducerii de partid și de stat” FOTO: Arhiva personală a familiei Mihailescu

Andrei, fiul meu, avea zece ani atunci. Îl găseam acasă conștient, în clasa a V-a, din Direcțiile Congresului al XIV-lea, pentru ora de dirigenție, obligat de diriginta lui. Indiferent de vârstă și de profesie, cunoașterea se reducea la același lucru. Efortul gândirii era făcut exclusiv de bietul Tovarășu'. Săracu', mereu trebuia să ne conceapă binele, nevoile, viitorul, ba chiar și trecutul. Pentru noi era ușor. Ne luase de creier povara libertății, laolaltă cu toate zburciunile care veneau o dată cu utilizarea discernământului. Nebunia lui era alimentată de noi, care mergeam în turmă să-l aplaudăm pe trasee sau, mă rog, unii mai scatoafagi, să-i tragem limbi publice. N-am să uit cum, la se-dințele noastre de partid încercam să ocolim orice trimitere la personaj, cu o stratagemă standard: ne legam de o expresie și ziceam că, la noi în liceu, acest lucru se rezolvă prin... Și ne întorceam la oile noastre în două minute. Ei bine, se găseau colegi care, atunci când vorbeam despre cauzele absențelor la elevi, se apucau brusc să turuie, fără să le-o ceară nimeni: - În magistrala cuvântare de la Mangalia, Tovarășul a spus că... Vreau să ne amintim clar. În afara

lingăilor din presă, care erau un vârf de aisberg, exista o armată de lingăi amatori și grațioși, cei cărora le funcționa limba oficială ca un reflex condiționat. Vezi, de aceea mi-e unecori așa de silă de șleahta de demagogi ai integrării europene. Habar n-au cum stăm, nu măsoară nici o distanță față de reperele europene, nu știu ce înseamnă real acquisul comunitar și îi dau înainte cu „lupta de clasă”. Diriginta loanei le-a spus părinților de copii de clasa a V-a că trebuie să aibă acces la Internet fiindcă „așa ne cere programul Fundației pentru o Societate Deschisă”. Radu, fiul meu, mi-a spus, cu inocența și patosul aplaudabile binecunoscut, poezia pe care a învățat-o pentru serbarea de absolvire a clasei I. „Copii din lumea-ntrăgă, copii din Europa...” și crede-mă că era și Uniunea Monetară înăuntru. Te îngrozești ce ne-am specializat în mâncat rahat și cât continuăm să ne timpim copiii cu povești total deplasate față de vârsta lor. (...) În conștiința publică actuală au rămas mai degrabă ideile create în jurul discipolilor Școlii de la Paltin și de monopolul editorial simbolic al lui Luiceanu asupra cărților de filosofie și despre totalitarism. Domină o con-

fuzie majoră între conținutul studiilor lor din anii '60 și conținutul studiilor noastre din anii '80. În 22-ul lui '90 apăreau articole despre lecturi din Kant făcute în secret și aspru pedepsite ca o încălcare a poruncii capitale: să nu răvnești la fructul oprit. Ce credit aveau atunci unii ca mine să fi contrazis vocile oficiale ale rezistenței prin cultură? Cum să public aceeași revistă în numărul următor: stați, oameni buni puțin, în generația mea Kant era așa de obligatoriu, că jumătate din colegii mei n-au avut vacanță din această cauză. Critica rațiunii pure ne-a mâncat multe zile și nopți când aveam 20-22 de ani. Necitirea aceluiași autor era aspru pedepsită: nu aveau nici o sansă să termine Facultatea de Filosofie. Și, desigur, Kant e doar un exemplu. Nu ne trimitea nimeni la Bumbăști sau la Canal dacă nu-l citeam, dar nici la catedră. Minunat, dar cred că am fost masiv încurajați să devenim sau ideologi, sau „intelectuali”. Alegerile erau simple și limitate. Din '74 s-a introdus practica integrării învățământului cu cercetarea și producția. Pe scurt, s-au blocat lucrurile la învățământul superior și cercetare. Învățământul a însemnat mai ales liceu industrial și agricol

(în cazul meu, de textile sau conlucru, în cazul lui Adrian, fiindcă era o speranță a logicii și șef de promoție, un liceu auto), dacă nu școala ajutoare sau grădiniță. Cercetare a însemnat mai ales conspectarea cuvântărilor Emanantului, iar producția a însemnat culesul pășoiului de pe taralele CAP-urilor și IAS-urilor. Persecuții anilor '60 ar trebui să-și amintească măcar faptul că cei mai buni sau cei mai cu pile dintre ei au făcut studii în Occident, au avut acces la cadrele universitare și institute de cercetare. Eu mi-am dorit din tot sufletul să intru la o facultate care te făcea, dacă erai bun, a profesional thinker, cum zice Bill. Dar când colo, ce să vezi, „numai negri și înglieji” (vorba lui Mircea C. în Levantul, asta se trece la notă cultă). Când m-am înscris la admitere (una dură, de 12 înși pe loc), am văzut listele de repartiții: profesor activ la țară și în orașe muncitorești, în orașe „închise” (citește universitare), câteva catedre năucitoare la grădinițe. Mihalea MIROIU Fragment din volumul Mihaela Miroiu, Mircea Micăle, R'Estul și Vestul, Polrom, 2005, p. 103-104; 134-135

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Apărute în ziare obscure care apăreau în țări ale lumii a treia. Astfel, în ziarul pakistanez The Muslim a apărut articolul „România, ferm angajată față de soluționarea negociată a conflictelor dintre state”. În acest articol se menționează că țara noastră s-a pronunțat întotdeauna pentru soluționarea politică a războiului dintre Iran și Irak, salutând încetarea focului și exprimându-și speranța că toate divergențele dintre cele două state vor fi rezolvate pe calea negocierilor. În plus, se mai menționa că România a acordat și acordă o atenție deosebită evoluției situației din Liban, dar și din zonele de conflict din Asia, Africa și America Latină. De aceeași atenție s-a bucurat din partea statului român și sprijinul pentru o soluție negociată a tuturor problemelor din Afganistan, unde retragerea trupelor străine, precum și asigurarea independenței și suveranității acestei țări sunt cheia rezolvării traicne a oricărei forme de conflict.

Declinul spiritului de organizare

Încetinirea ritmului de livrare a unor legume a fost pusă atunci, spre sfârșitul toamnei 1989, pe seama mai multor motive, între care cel mai des invocat era un anumit declin normal al grădinilor, specific sfârșitului de sezon. Fapt contrazis însă de situația din teren. Spre exemplu, CAP Albești, jud. Prahova, loc unde, după cum se știe, lucra, nu atunci unii dintre cei mai vestiți grădinari, deținători, an de an, al locurilor frunțase pe ramură pe județ. Acolo, unul dintre șefii de echipă a susținut că sfârșitul de sezon împune sistarea recoltării produselor și începerea unor alte lucrări specifice acestui domeniu, pe care el

Pe lângă magazinele ce vindeau semipreparate, „Tovarășul” cerea și înființarea de birturi și simigierii

le considera a fi mai importante. Opinia sa a fost însă ferm contrazisă de ingineria Constanța Buruiană, șefa fermei legumicole, și Elena Popină, lucrător comercial în cadrul IIF Prahova, care nu au fost de acord din capul locului cu șeful de echipă. Mai mult decât atât, cele două femei au impus continuarea recoltării, motiv pentru care grădinarii din Albești au reușit, în doar trei zile, să adune și să expedieze la fondul pieței încă 50 de tone de roșii și 10 tone de gogonele, produse care altfel ar fi fost îngropate sub brazdă.

Echipe de control

Indicațiile privitoare la aprovizionarea populației cu produse agroalimentare, pe care le-a dat secretarul general al partidului cu doar câteva zile înainte, și-au făcut rapid simțite efectele pozitive. Astfel, în ziua de 9 octombrie 1989, o echipă de control formată din tovarășii Anghel Preda și Marin Niță, maistrii la întreprinderea „Mecanică fină”, s-a deplasat în Piața Obor, unde a verificat modul în care se desfășoară acolo aprovizionarea populației cu produse agroalimentare. În

urma controlului s-a constatat o sporire a eficienței și a ritmului în care produsele de sezon ajungeau în depozite și de acolo, rapid, pe tarabele vânzătorilor. Mai mult decât atât, controlul a constatat că, în ultimele câteva zile, în piețe au apărut și produse care anterior lipsiseră timp de câteva zile: fasole cu păstăi subțiri, gogoșari și ardei capia de calitate superioară, mere și struguri. „La ora actuală, pretențiile sunt deosebit de ridicate nu numai în privința aprovizionării cantitative și calitative, cât și în ceea ce privește igiena și comportamentul vânzătorilor față de clienți”, declara atunci Dumitru Petra, șefa Unității 232 ICSLF. Opinie împărtășită și de Dolores Militaru, responsabilă mării unități din incinta Halei Obor. În schimb, în Piața Floreasca, echipele de control au constatat că, deși spațiile de depozitare sunt suficiente, întreținerea lor lasă mult de dorit: pardoselile sunt inundate de apă, tavanele sunt acoperite de igrasie, iar canalele de scurgere sunt infundate. Fapt care se reflectă negativ asupra calității tuturor produselor depozitate acolo. Vasile SURCEL

Anastasia Lazariuc a trecut Prutul

(Urmare din pag. 1)

Astfel că, în perioada septembrie-octombrie 1989, Anastasia Lazariuc, însoțită de trupa Amor, compusă din cinci instrumentiști, a susținut un turneu care cuprindea foarte multe localități din Moldova românească, de la Iași și Botoșani până la Brăila și Galați. „La început nu am înțeles de ce nu merg prin toată România. Abia mai târziu am aflat că sunt foarte populare în zona Moldovei, unde oamenii mă știu pentru că mă văzuseră și auziseră la televiziunea din Chișinău. Cunoșteam repertoriul meu, lucruri din viața mea, ceea ce a fost impresionant pentru mine, care mă așteptam să fiu o necunoscută în România. Am fost una dintre primele interprete din Moldova care am trecut Prutul”, continuă Lazariuc.

Domnul Ilie i-a propus Anastasiei să nu meargă singură în acest turneu, ci împreună cu un artist român. „I-am lăsat libertatea de a-mi alege orice coleg de scenă crede el că e potrivit. Dânsul mi l-a propus pe Mihai Constantinescu, pe care nu-l mai văzusem decât la un singur spectacol dedicat compozitorului Eugen Doga, la Chișinău. Mihai cânta pe negative, dar băieții din trupa mea suplimentau

live, per total a sunat foarte bine. În această formulă am parcurs o lună de turneu, a câte trei spectacole pe zi. Pentru că a mers extrem de bine, domnul Ilie mi-a propus să mergem în anul următor cu spectacolul în toată țara. Dar n-a mai fost cazul, între timp a venit Revoluția”, povestește artista. Despre unicul turneu pe care l-a susținut în România comunistă însă, Anastasia Lazariuc își amintește, cu nostalgie și emoție, că a fost copleșitor de emoționant. Să ai trei spectacole într-o zi, uneori în același oraș, și de fiecare dată să ai sala plină de melomani care-ți cunosc piesele, nu-i puțin lucru: „Era bătaie la intrare. Efectiv, nu se golea bine sala, că se umplea cu alt public. Iar săliile erau destul de mari, pentru că domnul Ilie aranjase să cântăm mai ales în săli de sport și mai puțin la casele de cultură”.

Anastasia a trecut Prutul înapoi cu un autocar plin de cărți în limba română – poate cel mai frumos cadou pe care-l putea duce copilului ei. Era fericită că fetița ei, Ileana, care tocmai intrase în clasa I, avea astfel suficiente cărți în grafiile latine și nu era nevoită să citească din tipărituri cu litere chirilice. O parte din acele cărți a ajuns și la prietenii ai familiei

Lazariuc, dar și la câteva școli și grădinițe. Cu bani nu s-a întors în Moldova, pentru că nu avea voie. Dar cu suma câștigată în această lună de turneu – care era echivalentul a aproximativ două Dacii, și-a cumpărat diverse lucruri pe care le-a dus la Chișinău.

Dincolo de dese recitaluri pe care le-a susținut atunci, Anastasia Lazariuc și-a găsit puțin timp și să cunoască țara pe care întotdeauna își dorise să o vadă. Venea dintr-un comunism într-un alt comunism. Și totuși, cele două țări nu semănau deloc. „În Moldova n-am simțit lipsa căldurii sau a curentului electric, iar mâncarea nu a fost niciodată pe rație. Comunismul rusesc era mai omenos decât cel românesc. Am rămas decată când, în România, am văzut zeci de magazine cu vitrinele goale și la hotel tremuram de frig. Dar atunci mi-am adus aminte de reacțiile artiștilor români care cântau la Chișinău: când ajungeau la petrecerile de după spectacol, nu se mai opreau din mâncat și umblau cu pastilele de Colebi după ei. Atunci nu pricepeam de ce se comportă de parcă n-au mâncat de săptămâni întregi, dar am înțeles când am văzut ce puțină și proastă mâncare era în România.” Dana COBUZ,

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Rigla fermecată a raiului portocaliu

(Urmare din pag. 1)

Printre copiii norocoși era și Țapu Alexandra. O frumusețe de fată, înaltă, blondă cu ochii albaștri, genul de neotocă stilată. Fată de familie bună, avea un aer princiar de parcă ajutoare sau grădiniță. Cercetare a însemnat mai ales conspectarea cuvântărilor Emanantului, iar producția a însemnat culesul pășoiului de pe taralele CAP-urilor și IAS-urilor. Persecuții anilor '60 ar trebui să-și amintească măcar faptul că cei mai buni sau cei mai cu pile dintre ei au făcut studii în Occident, au avut acces la cadrele universitare și institute de cercetare. Eu mi-am dorit din tot sufletul să intru la o facultate care te făcea, dacă erai bun, a profesional thinker, cum zice Bill. Dar când colo, ce să vezi, „numai negri și înglieji” (vorba lui Mircea C. în Levantul, asta se trece la notă cultă). Când m-am înscris la admitere (una dură, de 12 înși pe loc), am văzut listele de repartiții: profesor activ la țară și în orașe muncitorești, în orașe „închise” (citește universitare), câteva catedre năucitoare la grădinițe.

Mihalea MIROIU Fragment din volumul Mihaela Miroiu, Mircea Micăle, R'Estul și Vestul, Polrom, 2005, p. 103-104; 134-135

JURNALUL PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Aceeași zi Într-o scrisoare, John Laughland, tânăr profesor la Oxford și membru activ al grupului Eminescu Trust (grupul lui Jessica D.H.), mărturisește că s-a simțit obosit și plătist după lungile convorbiri avute cu intelectualii din București, cărora le-a făcut vizite și le-a dus cărți, luna trecută. Convorbiri care se terminau cu lungi tăceri. „Nu am discutat, bunăoară, nimic despre efectul avut în Vest de oricare dintre acțiunile lor sau măcar în contextul politic general din România. În schimb, conversațiile noastre se terminau prin tăceri jenante. Nici eu, nici interlocutorii mei nu știam ce concluzii să tragem din realitățile îngrozitoare despre care vorbeam.” Sanda Stolojan, Nori peste balcoane. Jurnal din exilul parizian. Traducere din franceză de Mihaela Slăvescu. Revizuită de Sanda Stolojan, București, Humanitas, 1996, p. 306

Mă vizitează dureri ciudate în tot corpul, sunt gata să mă prăbușesc, dar mă țin tare, mai ales după grelele dimineți în care am întâlnit directorii de la bancă – mulți se îndoiesc de faptul că voi plăti datoria făcută pentru editură, când trăia René, privindu-mă piezis. Am promis că mă voi ține de cuvânt, neacoperind o rescriere ruginoasă a datoriei, numele lui René (și nici al meu) nu va fi niciodată scris în analele Poliției drept al unui străin care a abuzat de ospitalitatea generoasă

nal literar”, ca și al altor polemici vitriolate, chiar dacă nedrepte, scrise cu năduf pentru propria cauză, din vanitate rănită ori spre a susține un punct de vedere ideologic, ceea ce anulează verva captatorie a autorului. Ceea ce scrie în „Intunecatului ev mediu” mi se pare deplin adevărat în comparație cu disprețul suveran cu care mulți neisprăviți, uluiți de minunile tehnice urzite în ultimele veacuri, vorbesc despre o epocă în care oamenii trăiau mult mai omenește, liniștiți și neterorizați de capriciile sinistre, criminale, ale unor han-tătari și dictatori de tip Stalin, Hitler și alții ca ei (numi-nam odiosa). Greata mă apucă atunci când trec în revistă spectacolul dezo-lant, scârbos și îngrozitor la care am asistat și trăit în slăvitul (de unii) veac al XX-lea. Am asistat, dar am și pătimit. Am asistat fără vreme la monstruo-zitățile ce mi-au fost date să le cunosc. Horribile dictu!

Arsavir Acterian, Jurnal în căutarea lui Dumnezeu, Institutul European, Iași, 1994, p. 212

Mă vizitează dureri ciudate în tot corpul, sunt gata să mă prăbușesc, dar mă țin tare, mai ales după grelele dimineți în care am întâlnit directorii de la bancă – mulți se îndoiesc de faptul că voi plăti datoria făcută pentru editură, când trăia René, privindu-mă piezis. Am promis că mă voi ține de cuvânt, neacoperind o rescriere ruginoasă a datoriei, numele lui René (și nici al meu) nu va fi niciodată scris în analele Poliției drept al unui străin care a abuzat de ospitalitatea generoasă

a țării. Totul va fi plătit până la ultima coroană, m-am auzit spunându-i aceluia director cu o aer înfătuat.

În afara problemelor cu băncile mai este și altceva care mă roade până la măduvă: n-am găsit un loc de odihnă pentru cenușa lui René și m-am grăbit să-i spun lui Lionel că totul s-a aranjat și el vrea să vină să vadă mormântul și să adauge și el la piatra mea (pe care n-am cumpărat-o) piatra lui specială în amintirea primului născut: Reineke. Am intrat ca într-un năvod cu minciuni în care mă zbat ca un pește cărăuș în lipsește mediul lui obișnuit. Când mă întănesc cu vecinii pe scară, mă privesc lung, întrebându-mă despre vinderea pianului, lustrelor și altor lucruri, ca și cum ar fi uitat că le-am spus o dată că nu vând nimic. Ca să mă atingă unde mă doare, ei mă întrebă apoi dacă voi publica viitoarea carte tot la editura noastră. Le-am spus clar și senin: „Nu!”. Ca și cum ar fi aflat deja că nevelile mele sunt aproape gata și băieții lui René, care conduc acum editura, m-au rugat să public cartea la E! Dar și ei au primit același răspuns: „Nu!”. Un „Nu” mai nuanțat decât cel spus vecinilor, prin care le dădeam de înțeles că o dată ce au primit drepturile mele lasate de René, eu îmi luam adio de la ei și de la o eventuală colaborare editorială. Nu am în perspectivă nici o soluție, dar știu că lucrurile vin firesc, mai devreme sau mai târziu, spre cel care a lucrat și nu s-a odihnit o clipă. Gabriela Melinescu, Jurnal suedez II (1984-1989), Iași, Polrom, 2002, p. 278-279

DIN ARHIVELE SECURITĂȚII

Ioan Buduca era considerat de Securitate „rezervat și retras”

MI S.M. Buc. FI/C6/DG/00123286 din 9 oct. 1989 Strict secret Ex. nr. 1 Către S.M. Buc. La adresa dvs. nr. 123/SM/1639 din 29.09.1989 vă comunicăm următoarele:

Buduca Ioan (și nu...) fiul lui..., născut la 03.06.1952 în Socodar, Arad, căsătorit, redactor la revista Amfiteatru, domiciliat împreună cu familia în... bloc... apt... sect. În imobil este cunoscut ca un element cu o comportare normală atât în familie, cât și în societate,

fără preocupări deosebite care să atragă atenția vecinilor.

Datorită faptului că este rezervat și retras, relațiile sale cu coloborarii se rezumă la saluturi și respectul reciproc.

Sursele consultate nu l-au remarcat și-și exprimă opiniile în legătură cu evenimentele politice interne ori internaționale, astfel că nu i se cunosc concepțiile în acest sens.

Este căsătorit cu... fiica lui... și... născută la 20.11.1955 în Cluj-Napoca, cunoscută cu locul de muncă ca interpret la Agerpres.

Aceasta este cunoscută ca o persoană cu o comportare normală,

fără preocupări deosebite care să atragă atenția vecinilor.

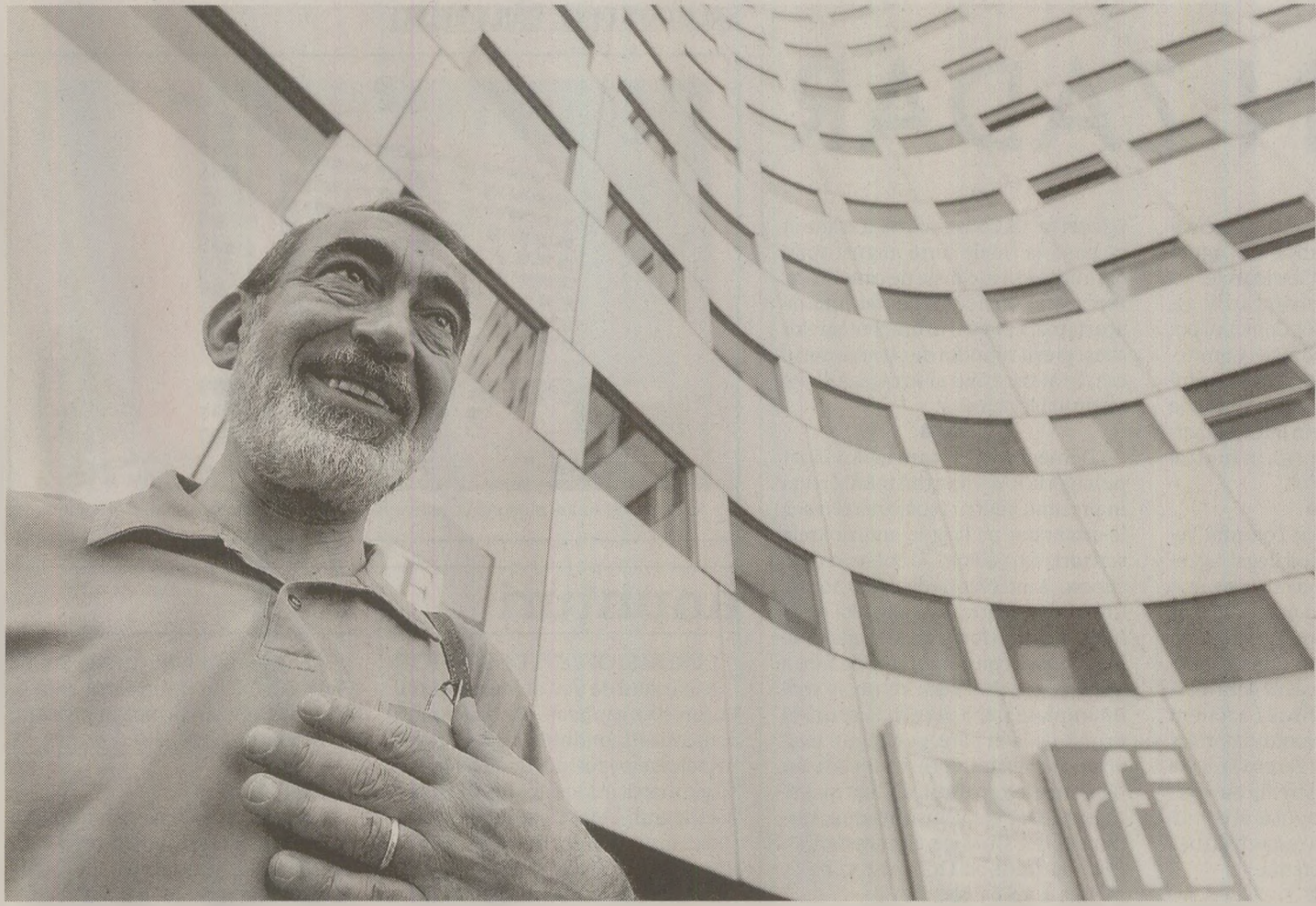
La data de 28.XI.1982, Buduca Ioan a apărut ca legătură a obiectivei „Tuța”... filiată atunci de UM 0672.

Despre B.I. au mai fost solicitate investigații de Direcția I cu adresa nr. 151/FL/0076419 din 06.11.1984.

Șef compartiment Of. Op. I M. ss. indescifrabil ss indescifrabil

Stelian Tănase, Acasă se vorbește în Țoapă. Dosar și jurnal din anii târzi ai dictaturii, București, Compania, 2002, p. 173-174

Mircea Iorgulescu a fost și șeful secției în limba română a postului Radio France Internationale FOTO: Jurnalul Foto

Între apatie și exasperare

(Urmare din pag. 1)

Cu câteva zile înainte, în același jurnal, consemnând întâlnirea de la Paris cu Mircea Iorgulescu și noutățile ce i le adusesse din viața culturală românească, autoarea celebrilor „Teze și antiteze la Paris” observase, „Tonicul, optimistul M.I., gata mereu să plece la atac, pare un invins înainte chiar de marea confruntare. (...) Tabloul desenat de el e fără orizont. Pentru prima oară, îl aud întrebându-se dacă se mai întoarce”.

Despre lumea lui Ceaușescu ca-n Caragiale

„A rămas” și „a ales libertatea” erau sintagmele prin care prietenii și cunoștinții își transmiteau pe-atunci știrea că dintre ei încă unul scăpase „afară”.

Cum au primit responsabilii culturali vestea „rămănerii” lui Iorgulescu, greu de știut. Membru al Biroului de conducere al Uniunii Scriitorilor, component al comisiei de validare a primilor în Uniune și ultimul președinte de sindicat al breșei scriitorilor, Iorgulescu putuse oferi, teoretic, motiv grav de „săpuneală” la serviciul de pașapoarte al Securității.

Născut într-o familie de viticultori din Valea Călugărească, după studii de filologie, debutase în revista literară Contemporanul (1964). A făcut cronică literară la prestigioase publicații: revistele România Literară (1969-1989) și Luceafărul (1971-1975), ziarul România Liberă (1981-1983) și la Radio București (1982-1984). Fusese distins pentru cărțile sale cu premiile ale Uniunii Scriitorilor („Scriitorii tineri contemporani”, 1978) și Academiei Române („Ceara și sigiliul”, 1982), „Spre alt Istrati” (1986) avusese notorietate și vânzări compatibile cu ale romanelor de succes. Dintre cele zece cărți scoase, ultima fusese cu dificultăți mai mari de editare, dar și devorată cu satisfacție de cititorii pasionați de „șopârle”. „Eseu despre lumea lui Caragiale” (Cartea Românească, 1988) i se stabilise în final titlul de către editor. „Marea trancăneală”, titlul propus de autor, fusese considerat o aluzie mult prea străvezie la pălăvrăgeliile propagandei de partid.

„Ce lume, ce lume, ce lume!” – exclama autorul, citându-l pe Caragiale. Și explica, printre altele, că, „vorbind la nesfârșit, această lume nu comunică: nu are ce, nu poate, nu (mai) știe să comunice; limba are aici alte funcții. Lumea lui Caragiale se comunică, se constituie prin limbă, se naște din vorbe ca Venus din spuma mării”. Corupție, ticăloșie, duplicitate, minciună, fatalism, apatie, resemnare... Ce cititor nu „vedea” astfel lumea lui Ceaușescu în lumea lui Caragiale?

Undeva, în Est

Poate că așa judecaseră și ofițerii direcției de pașapoarte. Și tocmai de aceea îi aprobaseră excursia în Occident. Călătorie de lux, în acele vremi, cu soția și fiica mai mică în Dacia personală!

Neobișnuit poate părea acest fapt pentru anul 1989. Dar nu era singular. Scriitorul Augustin Buzura primise bunăoară în toamna lui '89 viza pentru Germania de Vest. Și fusese sfătuit de cei care i-au înmănat pașaportul să nu se mai întoarcă. Ba chiar amenințat că nu va fi

primit la revenirea în țară! Astfel că se asigurase căutând (și găsind) în Germania rețele specializate în afacerea trecerii clandestine în România, din „afară”.

Fenomenul (căci e unul tipic schimbărilor din URSS) a fost studiat de cercetătorii perestroikăi și sfârșiturilor comunismului în Est. A fost KGB-ul inițiator al perestroikăi ori s-a limitat la rolul de instrument al partidului? – s-a întrebat Françoise Thom in „Sfârșiturile comunismului” (1994). Documentată amplu din surse oficiale, autoarea concluziona că democrația glasnostului și reformelor transferate apoi în țările de influență sovietică s-a sprijinit pe „robuștii umeri cekști”. Reiese din instrucțiunile de vârf ale KGB că încă din decembrie 1987 era operațională distincția între liderii informali ce sunt „elementele” utile („nucleu sănătos” ce va colabora cu partidul) și cei deschis subversivi. „Arta cekistului” din anii '80 era influență, nu forțele represive: în caz că manipularea nu va avea efectul scontat, se autoriza emigrarea. Ori era chiar provocată. Debarasau astfel potențialul balast la programul schimbărilor line și controlate de revenire la leninism.

„Acest eseist – „cap de serie al criticii literare românești”, scria Veronique Soule despre Mircea Iorgulescu, autorul unei duzini de studii despre literatura română – (...) tocmai a cerut azil politic în Franța. Dotat cu o viză turistică, a venit la Paris la mijlocul lui septembrie, împreună cu soția și o fiică, trebuind să-și lase fiica mai mare la București, poliția neacordând vreodată pașaport unei întregi familii. «Am avut impresia că aș fi fost invitat să părăsesc țara», zice el. Exilul acestei personalități confirmă demoralizarea care stăpânește România, și în special intelectualitatea.”

Tăcerea sau exilul?

Astfel tranșase Mircea Iorgulescu dilema intelectualului român ziarist de la Libération.

El a alesese exilul și implicit jurnalismul ca manieră de (liberă) trăire în cultura română. Inserția sa în structurile postului de la München s-a făcut prin intermediul Monicăi Lovinescu și al lui Virgil Ierunca, autorii celor mai gustate, în România, emisiuni culturale – „Teze și antiteze de la Paris” și „Povestea vorbeii”. „Masă rotundă pentru „Teze”, nota Monica Lovinescu în jurnalul ei, la 11 septembrie, în legătură cu aceasta. Virgil și cu mine mai mult îi punem întrebări lui Iorgulescu decât discutăm cu el. Trebuie să se explice, să se audă de ce un critic ajuns la notorietatea lui nu mai poate suporta „marea pălăvrăgeală” (e titlul pe care voise să-l dea lucrării despre Caragiale). Cred că a ieșit bine. Apoi la cafea, unde nu se putea vorbi serios. Suntem prea mulți și ne pierdem în zumzetul de voci. Abia după aceea, la cină cu ei trei, putem pune la punct detaliile concrete – și dificile – ale instalării lor aici. I-a și dat interviul la Libération. Virgil îi cere texte pentru trei „Povestea vorbeii”.

„Între apatie și exasperare”, și-a intitulat Mircea Iorgulescu eseul scris pentru „Povestea vorbeii” despre elita intelectuală românească. Transmis pe parcursul cătorva emisiuni din septembrie-octombrie, textul este o confesiune pentru urmași ai stării de spirit din România în toamna lui '89.

Lavinia BETA

ARTICOLUL ZILEI

ACHIZITORUL DE CĂPĂSTRE DE PURICI

Timpul îngustându-se, spațiul amintirii se lărgeste. Marșul final către lașii nevăzuți încă, la Socola, la seminar, se apropie. Și mă apucă, așa, o tristețe, în plină petrecere: robul regretă robia când e frumoașă.

Se face mai repede seară în Amintiri. Ca-n zilele din pragul iernii. O seară grea de întâmplări. Mai departe nu va mai fi nimic, decât Nemurirea și recunoștința urmașilor.

Dar, slavă Domnului, abia intrarăm în Folticeni. La catihetii. Mai sunt de zis... Târg năzdrăvan, lute și inventiv, care ne-a dat atâția oameni de vază, cu o uimitoare densitate de talent și inteligență... Te și miri cum de-au încăput. Creangă, singur, l-ar fi umplut; dacă nu Sadoveanu.

Gazda catihetilor, Pavel Ciubotaru, este holtei. Casa, numai lăiți și paturi – să abia loc toți dascălii. El doarme pe cuptor, între șanuri, calupuri, astrăgaci, bedreag, dichiciu și alte custuri tăioase, mușchea, pie-decă, hască și clin, ace, sule, clește, pilă, ciocan, ghint, piele, ată, hârbul de călăcan, cleiu și tot ce trebuie unui ciubotar.

Enumerare de scule cinstite care face singură, Doamne iartă-mă, cât un tropar cântat ingereste. Dacă îl mai punem la socoteală și pe Bodring, moșneagul fără căpăți, dar plin de haz, „școlă” i tare la toate disciplinele. Moș Bodringă mai taie lemne, atâta focul, aduce apă, mătură, le spune povești noptii întregi, stă cu nasul în tăciuni și le cântă din fluier. Doina, care te umple de fiori, Corbăiasca, Măriuța, Horodina, Alivencile, Țiutura, Ca la ușa cortului, hori și alte cântece sculete ca acestea...

Sculăte. Cuvânt sprinten, fără noroc n-a fost să fie. Limba are pudorile ei. Să presupunem totuși că vorba lui Creangă s-ar fi impus. Și că un critic fin de azi, ca Manolescu, ar fi zis, în loc de incitant – e un text sculătel. Mă mir că ocazia i-a

scăpat prietenului Regman.

Ce studiau ei acolo, când se întâmpla Catihetul să nu joace stos? Unii cântau la psaltichie, colea, cu ifos: Ison, oligon, petsati, Două chendime, homili, până ce răgușeau ca măgarii; alții, dintr-o suflare, spuneau cu ochii închiși cele șapte taine din catihetul cel mare. Gătlan se certa și prin somn cu uriașul Goliat. Mustăciosul Davidică de la Fărcașa, până tipărea o mămăligă, mântuia de spus pe de rost, repede și fără greș, toată istoria Vechiului Testament de Filaret Scriban, împărțită în perioade, și pronumele conjunctive de dativ și acuzativ din gramatica lui Măcărescu:

– Mi-ți-i, ni-vi-li, me-te-il-o, ne-ve-i-le, me-te-il-o, ne-ve-i-le, mi-ți-i, ni-vi-li.

Vrăjitorie curată. Curs de magie. Iad al gramaticii și lingvisticii, a cărui osândă perpetuă e să înveți în veci și să nu pricepi nimic, și față de care cei ce fierb în cazanele cu smoolă – analfației fără pretenții – par niște fericți.

Cumplit meșteșug de tâmpenie, Doamne ferește! Și dacă iad nu există, avem balamucul: Unii dondăneau ca nebunii, până-i apuca amețala; alții o duceau numai într-un muget, cetind până le repea vederea; la unuia le umblau buzele parcă erau cuprinși de pedepsie; cei mai mulți umblau bezmetici și stăteau pe gânduri, văzând cum își pierd vremea, și numai oftau din greu... Și turbare de cap și frântură de limbă ca la acești nefericiți dascăli nu mi s-a mai dat a vede...

Cred că rigoare stilistică, precizia gramaticală a lui Creangă, precum și logica strânsă a naratiei sale, se datorează acestor exerciții stupide, la care a asistat și pe care, cu umor, măsurându-le absurditatea, le-a practicat și el. E școlă sa

Constantin Toiu
România Literară, nr. 39/1989

DIN BANCOTECA „EPOCI DE AUR”

Tutuiala... tovărășească

(Urmare din pag. 1)

Nu mai poartă, tovarășe – e cam jenant, așa că ziceți-mi nene!”

Alți hătri, cu memorie mai bogată, au găsit contra-replica la aberație tocmai la Păstorel (Al. O.) Teodoreanu. Se povestea, de pildă, că, atunci când a fost întrebat de mai tineri confrăți cum anume ar prefera ca aceștia să se adreseze, Păstorel a răspuns cam așa: – Domnule – nu

se mai poartă, tovarășe – e cam jenant, așa că ziceți-mi nene!”

Dar, cum inteligența românească este inepuizabilă, nu a trecut multă vreme până când a apărut și bancul nou-nou:

– Care este deosebirea între domn, cetățean și tovarășe?

– ???

– Cetățeanul folosește mașinile ITB-ului, domnul are mașină mică, iar tovarășul are și șofer!”

Șerban CIONOFF

MIRCEA IORGULESCU LA „POVEȘTEA VORBEI” (1)

România – banchiză în derivă

(Urmare din pag. 1)

Fiindcă ofensiva împotriva intelectualității caracterizează situația din România de astăzi poate chiar mai mult decât marasmul economic, decât ruina accelerată a societății, decât distrugerea planificată a satelor sau decât nimicirea sinucigașă a patrimoniului istoric. Și este o ofensivă nu doar permanentă, ci mereu mai furioasă, mai dezlănțuită, căreia de mult nu-i mai este străin nimic din tot ce ține în cel mai evident chip de registrul patologicului. Iar ofensiva împotriva intelectualității nu reprezintă decât partea vizibilă a unei acțiuni distructive de mult mai mare anvergură, de ce nu ocolește în fond pe nimeni, indiferent dacă este ori nu intelectual. Ea vizează nu numai reprimarea manifestărilor de gândire liberă, potențiale sau cât de cât exprimate, ea vizează nu numai modelarea gândirii individuale și colective în conformitate cu un anumit proiect politic și social, ea vizează chiar anihilarea capacității de a gândi.

Cine gândește e condamnat. Nu dreptul sau posibilitatea de a gândi „altfel” sunt amenințate, amenințată este însăși existența gândirii ca dimensiune specific umană. Obiectivul urmărit cu înverșunare nu mai este să nu gândești diferit, să nu ieși cumva din tiparele prestabilite, să nu te abăți cumva de la „linie”; fiindcă nu mai există nici o „linie”, există doar o jalnică și confuză amestecătură de lozinci hârbitue, scoase parcă din pubelele în care istoria a aruncat de-a valma gunoii discursurilor staliniste și al celor legionare; obiectivul este să nu gândești deloc.

De aceea, probabil, chiar și cele mai serioase și mai temeinice analize ale fenomenului contemporan românesc se împiedică de un prag nevăzut, ating un punct dincolo de care nu se mai poate înainta, din-

colo de care instrumentele de cercetare încetează să funcționeze. Este pragul de unde se intră în spațiul terifiant al absenței gândirii. O absență care se manifestă însă extrem de activ, o lipsă care e de fapt o prezență copleșitoare, un gol în expansiune, un abis ce înghite hulpav puținul care a mai rămas dintr-o țară altădată bogată și înfloritoare, invidiată de vecini, astăzi privită cu oroare și milă. Fiindcă nu poți analiza cu mijloacele raționale, cu instrumente logice și cu bun-simț ceea ce, prin însăși natura sa, se opune rațiunii, logicii și bunului-simț.

Istoricii, politologii, economiștii, sociologii ajung, mai devreme sau mai târziu, la constatarea acestui straniu impas: ceea ce se întâmplă astăzi în România nu mai ține, esențial, nici de istorie, nici de politică, nici de economie, nici de o anumită, chiar dacă aberantă, evoluție socială, ține mai degrabă de psihiatrie. Dar dacă psihiatria poate explica și descrie boala și comportamentul unui individ anormal, ea rămâne totuși neputincioasă când este vorba de un întreg popor care trăiește în infernul maladivului organizat și generalizat.

Călător prin Rusia sovietică în vremea când „tătuțul” Stalin abia făcea rodajul sistemului ce avea să-i poarte numele, compatriotul nostru Panait Istrati descoperea cu groază, acum 60 de ani, că o altă moarte, mai rea chiar decât moartea, a început să bântuie în lume o dată cu apariția totalitarismului. „Pâinea, scria Istrati în Spovedania lui, reapărută de curând în românește, dar nu la București, ci la Chișinău, înseamnă totul în viață când viața nu mai este decât un iad. Când dreptul de a gândi și de a reacționa nu mai este decât o amintire, a avea pâinea asigurată este enorm, este totul. Dictatorul o știe și profită. Își infundă mâna neagră sau roșie în burta omului și îl face să priceapă că nu-i mare lucru să mori. Oricine poate să moară,

asta se vede în timpul războaielor și al revoluțiilor. Să trăiești infometat și fără adăpost e mult mai rău. Și fiindcă eu trebuie să stăpănesc, te întreb ce gândești, iar în funcție de ceea ce gândești vei avea sau nu vei avea pâinea și adăpostul!”

Dar Panait Istrati nu a prevăzut că va veni o vreme când până și simplul fapt de a gândi va fi un păcat. Și nu a prevăzut că se va întâmpla așa chiar în țara lui, ajunsă, cine ar fi crezut?, bastionul unui stalinism grotesc, în egală măsură sinistru și caraghios, o gaură neagră, cum s-a spus, pe harta Europei. Dacă românii au rezistat secole de-a rândul atâtor migrații și năvăliri, iată-i acum, în acest ceas apocaliptic al istoriei lor, smulși din partea lor de lume și purtați ca pe o imensă banchiză în derivă spre alte zări, spre alte continente, spre Asia ori Africa, duși de un val ce n-a venit din afară, ci a apărut și s-a înălțat până la proporțiile înspăimântătoare de acum chiar din mijlocul lor.

Vechea deprindere de a învinui străinătatea pentru toate relele și suferințele nu mai are în România actuală nici o justificare. Răul și suferințele de acum vin dinlăuntru, nu din exterior. „Comunismul va fi construit în România după metode staliniste și în spiritul lui Caragiale” ar fi spus cândva, în primii ani de după război, un intelectual sarcastic și lucid, fost membru în ilegalitate al partidului comunist și apoi vârat în pușcărie pentru mulți ani chiar de partidul din care făcuse parte. Autentică ori nu, această amară și sumbră previziune s-a confirmat numai parțial. Comunismul nu a fost construit în România, dar monstruoasa coaliție dintre ferocitatea stalinistă și prostia abisală pe care a satirizat-o Caragiale a devenit o realitate. A fost, probabil, unica șansă de împănăntenire a unui sistem și a unei ideologii față de care în România existase o structurală inaderență.

ECONOMISEȘTI ȘI CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** **10,9** LEI

CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

www.jurnalul.ro

Cărțile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

REPARAȚII LA TERASĂ, ÎN ZADAR

Consiliul popular al Sectorului 3 ne face cunoscut că în zona blocului V23b, Str. Breaza nr. 8, există într-adevăr degradări majore ale imbrăcămintii rutiere cauzate în principal de mașinile și utilajele de tonaj greu pe care constructorii blocurilor le-a folosit în execuție. Lucrările de construcții de locuințe din zonă sunt în curs de terminare, fiind de datoria acestuia să realizeze și aleile de acces adiacente blocurilor, locurile de parcare, precum și spațiile verzi. Răspunsul este adresat cetățeanului Gabriel Stepanov din București.

Luni de zile putea dura repararea vreunei terase din cartierele bucureștene

◆◆◆
 Din cele trei scrisori de mai jos reiese, mult prea clar, că factorii care s-au angajat, cândva, în urma intervenției noastre nu au reușit să onoreze nici până în momentul de față solicitările petenților. Așadar: „ICRAL Herăstrău îmi răspunde, la cele două adrese ale mele către revista Flacăra și Consiliul popular al Sectorului 1, că va veni să execute lucrarea în semestrul 1.1989. Nici până acum nu a sosit. Se apropie iarna și voi avea aceleași neazec – să-mi plouă în casă. În apartamentul meu nu este vorba de condens, ci de infiltrarea apei de pe acoperiș.” (Pa-raschiva Pirci, str. Someșul Rece nr. 10, Cartierul Aeroport Băneasa)

◆◆◆
 „La intervenția dv., Consiliul popular al Sectorului 6 v-a făcut cunoscut că problema alimentării cu apă a etajelor superioare din blocul nostru a fost rezolvată prin punerea în funcțiune a unei pompe. Realitatea este cu totul alta: lipsa apei se face tot mai mult simțită. Deducem că, atât dv., cât și Consiliul popular ați fost eronat informați de ICAB. Această situație durează de doi ani. Deși de nouă luni

am ținut legătura prin telefon, aproape zilnic, cu inginerul Paul Anculescu de la SDA Sud, am fost amăgiți cu fel de fel de promisiuni, fără acoperire.” (Asociația de locatari bd. Păcii nr. 52-54, bl. 4, Sectorul 6)

◆◆◆
 Alexandra Munteanu din comuna Chirnoși, județul Călărași a fost atenționată, în repetate rânduri, de către conducerea UJCPADM Călărași că, dacă nu se achită în mod conștin-

cios de sarcinile de serviciu, nu va mai putea continua munca de agent prestări la CPADM Căscioarele. La sesizarea petentei, privind acest aspect și adresată revistei, Consiliul popular al județului Călărași – Comitetul executiv nu face cunoscut acordul UJCPADM Călărași, privind cererea de transfer a semnatarei, în interesul serviciului, la SMA Chirnoși, în funcția de primitor-distribuitor.

◆◆◆
 Egretei nr. 18, Constanța ne-a asigurat că până la finele lunii august 1989 definitivează lucrările de canalizare. Perceperea unei sume de 5 lei/lună de apartament pentru uzura contoarelor a fost greșit reținută de către sectorul cazare al trustului și urmează să fie restituită locatarilor.

◆◆◆
 „Demersurile pe care le-am făcut pe lângă ICRAL Vitan din 1986 și până în prezent, pentru repararea terasei, le-am arătat pe larg în antierioarele scrisori expediate. Trebuie să re-cunoască intervenția dv. a avut, totuși, un factor pozitiv. Doi tovarăși de la ICRAL Vitan au fost trimiși la față locu-lui pentru a constata starea de fapt a apartamentului, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Răspunsul primit de la ei pare, pentru un neavizat, că s-ar fi întreprins câte ceva. Au făcut unele reparări, au luat și alte măsuri. Dar totul insuficient, ră-spunsul dat fiind de circumstanță.” (Nicolae Chiru, bd. I.B. Tito nr. 37, bl. 74, sc. 5, et. 4, ap. 65, Sectorul 3)

◆◆◆
 Orice alte comentarii sunt de pri-sos. Așteptăm ca răspunsul factorilor vizați să aibă, totuși, acoperire în fapte și nu în hârtii.

Maria Bogdan Radu
 Flăcără, nr. 40/1989

SALUTĂRI DIN... BĂILE FELIX!

Atunci, ca și acum, stațiunea bihoreană era cea mai căutată în domeniul balnear

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
 Notariatul de Stat al Municipiciului București organizează concurs pentru ocuparea în condițiile Legii 12/1971 a următoarelor posturi: traducător limba germană, traducător limba rusă și dactilograf. Relații suplimentare la sediul instituției din București, Strada Biserica Amzei numărul 30, Sector 1. Cooperativa „Marochinerii” încadrează prin concurs, cu respectarea condițiilor prevăzute de Legea 12/1971, următoarele categorii de personal: șef de posturi pompieri. Inscriserile la concurs se primesc la sediul central al cooperativei.

IAPL Aluniș din București, Strada Piața Gării Filaret numărul 2, încadrează tehnician principal investiții conform Legii 12/1971.

VÂNZĂRI
 Vând la preț convenabil apartament cu patru camere în zona Drumul Taberei, multiple îmbunătățiri. Aștept provincia.
 Vând vitrină vieneză deosebită, blanțiță nură, măsuță patru scaune, mașină de spălat, îmbrăcăminte bărbătească 44.
 Vând videorecorder Național, patru casete, telecomandă, digital Scanner.

RADIOGRAFIILE CULINARE

TORT PENTRU DOI URIAȘI!

Toamna se instalase, dar vara nu dorea să plece. Era frig noaptea și dimineața, dar la prânz și seara era o plăcere. Într-o zi, după un „periplu” prin cartier, nici n-am intrat bine în casă, ci a sunat telefonul. O verișoară avea să sosească în câteva minute. Venea la București pentru a se interna la spital ca să nască în condiții de supraveghere specială, întrucât avea probleme serioase. Bine. Nu străbatea jumătate din țară aiurea! Așa că i-am pregătit asternutul pe canapeaua din sufragerie și am așteptat, pe ea și pe copiii care aveau să năvălească de la școală.

Primii care au sosit au fost copiii. I-am hrănit și i-am instruit bine, ca să nu am vreo surpriză, privind întrebări jenante sau priviri insistente. Cu ei am rezolvat-o repede și i-am trimis în camera lor. Nici nu s-a terminat imnul la televizor că sună cineva la ușă. În prag, apare verișoara. Am rămas mută de uimire. Verișoara era de nerecunoscut. Biata de ea era mare cât Arcul de triumf! Imensă. Umflată la față, ca un pepene, abia i se vedeau ochiișorii, iar degetele mâinilor erau ca niște cremvuști groși. Umerii, brațele și picioarele erau umflate îngrozitor. Am poftit-o imediat în casă și nici n-am stat de vorbă cu ea că am pus-o să se schimbe de haine și să meargă la baie să-și facă un duș. După ce am ajutat-o cu dușul, am scos-o cu greu din cadă și i-am pregătit un ceai diuretic și o lingură de brânză de vaci. Era atât de năucită de drumul lung și de starea deplorabilă în care se afla că se lăsase cu totul în seama mea și nu dorea decât să doarmă.

Am culcat-o și m-am dus și eu la culcare. Până să adorm mă tot gândeam cum de a ajuns în halul ăsta și ce fel de doctori au pe acolo? Dar dacă ea nu s-a dus la timp la doctor? Mai degrabă asta! Mă rog! Mi-a venit să răd, făcând comparație între mine și ea, atunci când eram și eu gravidă: eu arătam ca un șarpe care a înghițit o minge de fotbal, iar ea ca Arcul de triumf! Frumos! S-a făcut dimineața și am sunat la serviciu ca să le spun că vin mai târziu apoi, după ritualul cu masa etc. am plecat cu verișoara-munte la spital. Aici a fost internată de urgență, i-au dat niște pastile și au băgat-o în pat. La control, copilul era bine, ea nu prea! Am lăsat-o acolo și i-am promis că voi veni în fiecare zi, i-am aranjat blatul cu asistentă, ca s-o lase să dea telefon, la nevoie, și am plecat la serviciu. De cum am ajuns în birou, sună telefonul și mă înfioară vocea ei pierită: „Te rog, frumos, poți să-mi cumperi o prăjitură? Am o poftă nebună de prăjitură”. O cer pe asistentă și o întreb dacă are voce prăjitură și-mi zice că da, dar fără sare, și că mâine seară va fi operată. Pacl M-a trosnit și asta! Numai surprize. Deci, bagă mare la prăjituri! Și am băgat!

Am cumpărat o jumătate de kilogram de miez de nucă, un pachet de margarină Rama și un pachet de Inka. Am dat prin mașină-nuca și am amestecat-o cu un plic de 200 de grame de fulgi de cocos – pe care abia-l achiziționasem de la niște sârboace excursioniste cu marfă la greu – și cu cinci linguri de miere. După ce am obținut un amestec țârcel, l-am împărțit în două blaturi groase de două degete și lungi ca la cozonac. Am amestecat bine trei linguri de Inka, trei lingurițe de apă și patru linguri de miere, am pus totul în margarina frecată spumă și esență de rom, apoi le-am omogenizat. Un blat l-am uns cu un strat de gem de caise, am montat al doilea blat și am imbrăcat totul în cremă. Am tras niște dungi cu furculiță și am obținut o scoarță de copac pentru tortul meu. Am lăsat acasă jumătate, pentru copii, și cu cealaltă, tăiată în felii potrivite pentru mâncat, am plecat la spital.

De cum am intrat, asistenta m-a și luat în primire. M-a dus la salon și m-a prezentat celor două „Arcuri de triumf”! Verișoara născuse peste noapte un băiețel de 4,800 kg și 63 cm! Ea, mai puțin umflată și fericită, moțâia în pat, iar el, măricel și cumincior, dormea în pătuțul din salonul nou-născuților. Doi uriași! Am lăsat tortul pe notieră și am ieșit tiptil, ca să vin a doua zi cu cele convenite.

Veronica BECTAȘ

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE EXTERNE

LA BERLIN S-A SCANDAT NUMELE LUI GORBACIOV

Telegama Ambasadei României la Berlin
 Către Ministerul Afacerilor Externe
 Tovarășului Constantin Oancea,
 adjunct al ministrului,

1. În ziua de 7 octombrie, în jurul orelor 16:00, când nu se încheiasă încă programul oficial al festivităților organizate cu prilejul aniversării jubiliare a RDG, în centrul orașului Berlin a apărut o demonstrație spontană susținută în special de tineret, care după câteva ore a căpătat proporții considerabile. Câteva mii de demonstraționiști au încercat să se apropie de Palatul Republicii, unde tocmai avea loc recepția festivă la care erau prezente toate delegațiile din străinătate. Ei scandau lozinci în care cereau „libertate, reforme, democrație, legalizarea organizației Noul Forum” etc.

Totodată, participanții scandau numele lui Gorbaciov și purtau pancarte cu lozinci de genul „a învăța de la Uniunea Sovietică înseamnă a învăța să învingi”, care cu ani în urmă se întâlneau peste tot dar care, în ultimul timp, a fost scoasă din propagandă RDG.

Nu s-au strigat lozinci antisocialiste. Demonstrații au cântat cântecele politice obișnuite în RDG, inclusiv „Internaționala”. Organele de ordine au blocat marșul demonstrațiilor spre palatul Republicii, dar, într-o primă fază, nu au recurs la forță. Ulterior, când demonstrațiile s-au extins și în alte zone ale orașului, mai ales în preajma unor biserici evanghelice, poliția a intervenit cu mijloace mai ferme și a operat arestări. Tulburările au durat până noaptea târziu și au continuat și în ziua de 8 octombrie seara, în cartierul Prenzlauerberg (centrul orașului a fost, dimbinat, complet blocat de armată și poliție), s-au semnalat demonstrații similare în numeroase orașe din provincie: Leipzig, Dresda, Potsdam, Jena, Plauen etc. Agenția de știri AND a difuzat o scurtă știre, sub titlul „Perturbări ale serbarilor populare”, în care se arată că, la 7 octombrie seara, „huliganii, în cărășile cu mijloacele de informare occidentale au încercat să perturbe serbările populare ocazionate de aniversarea RDG”.

Precizăm că, în perioada festivităților, s-au înregistrat și alte incidente: în timpul depunerii de coroane la monumentul eroilor sovietici de către

delegația condusă de Gorbaciov, un grup de cetățeni au scandat lozincă „Ajută-ne, Gorbaciov”.

2. Starea de spirit din rândul populației se caracterizează prin iritare și tensiune. Din informațiile pe care le deținem, această atmosferă de nemulțumire s-a extins și în rândul diverselor organizații și chiar în rândurile membrilor de partid. Am informat anterior despre inițiativa unor organizații (scritori, cântăreți, pictori) care s-au adresat conducerii PSUG cu declarații în care se cer înnoiri, dialog cu poporul etc. O rezoluție asemănătoare a adoptat recent și Academia de Arte a RDG. Toate aceste acțiuni au rămas fără răspuns. De curând a apărut și un alt fenomen: mulți cetățeni și-au declarat retragerea din trupele de luptă muncitorești (gărzile patriotice), motivând că aceste formații au fost create pentru a apăra patria împotriva imperialismului și nu pentru a oprima acțiunile cetățenești.

3. Organizația „Noul Forum” își desfășoară în continuare activitatea, în ciuda faptului că a fost interzisă de Ministerul Securității Statului. Pe mai multe planuri, inclusiv în justiție, s-au făcut întâmpinări pentru anularea decretului de interdicție a acestei organizații.

La 8 octombrie a.c., într-un orașel din nordul Berlinului a fost constituit Partidul Social-Democrat. Inițiatorii (un grup de 80-100 persoane, având în frunte un istoric) au declarat că acest partid va avea o orientare tradițională social-democrată și ecologistă. Fondatorii intenționează să formuleze o cerere de aderare la Internaționala Socialistă.

4. În cercurile ziaristilor am înregistrat o vizibilă dezamăgire în legătură cu faptul că Erich Honecker, în cuvântarea de la adunarea festivă, nu a lăsat să se întrevadă nici un fel de înnoiri în viața social-politică internă. Se consideră că presiunea mișcării protestatare poate duce chiar la o rigidizare a atitudinii autorităților, cel puțin într-o primă fază, până când conducerea PSUG va discuta și hotărâre ce măsuri să adopte în actuala situație tensionată.

Gheorghe Caranfil
 ◆◆◆
 Nota Ambasadei României la Budapesta
 Către Ministerul Afacerilor Externe

Tovarășului Ion Stoian,
 Tovarășului Ioan Totu,

Vă informăm că, în seara zilei de azi 9.10.89, în cadrul congresului s-a ales conducerea Partidului Socialist Ungar, alcătuită dintr-un președiu format din 25 persoane.

În funcția de președinte al partidului a fost ales Rezso Nyers, cu o mare majoritate de voturi.

În legătură cu stabilirea organelor de conducere, au avut loc mari controverse între R.Nyers, pe de o parte, și I. Pozsgay, M. Nemeth, G. Horn, de cealaltă parte. Deși în noul statut al partidului sunt prevăzute două posturi de vicepreședinți și unul de secretar executiv, din cauza divergențelor dintre cei patru amintiți mai sus, posturile respective nu au mai fost ocupate.

Dintre vechii membri ai Comitetului Politic Executiv al PMSU, au fost aleși în noul președiu al PSU: Miklos Nemeth, președintele Consiliului de Miniștri, Imre Pozsgay, ministru de stat, Gyula Horn, ministrul Afacerilor Externe, Kovacs Jeno, fost secretar al CC al PMSU, Hmori Csaba, prim-secretar al județului Pesta, Vasztag Pal, prim-secretar al județului Csongrad, Imre Nagy, prim-secretar al DEMIZ (Uniunea Tineretului Democrat Ungar) și Ormos Maria, rectorul Universității din Pecs. În afara președintelui, au mai fost alese două comisii: una de consiliere și alte de revizie. Președinții acestor comisii nu fac parte din președinții partidului. Imre Pozsgay a fost propus să candideze pentru funcția de președinte al republicii, din partea PSU.

◆◆◆
 Vom reveni cu o informare mai cuprinzătoare privind organizarea și desfășurarea congresului.

Propunem să se analizeze oportunitatea transmiterii unei telegramme de felicitare din partea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, noului președinte al Partidului Socialist Ungar, Rezso Nyers.

Traian Pop
 Document din volumul:
 1989 – Principiul dominoului.
 Prăbușirea regimurilor comuniste europene, Ediție de Dumiru Preda și Mihai Releagan, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000, p. 218-220

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE INTERNE

Miliția pornea pe urma speculanților din piețe în cadrul organizat

(Urmare din pag. 1)

În acest scop s-au întocmit organizările anexate și proiectul de ordin, pe care, dacă sunteți de acord, vă rog a-l semna.

Șeful Direcției Organizare-Mobilizare

General-maior Martiș Luigi
 Notă: Pentru I.M.B. – miliție se constituie serviciul economic pentru piețe căruii se vor suplimenta 4 posturi, din care:
 - 2 ofițeri;
 - 1 subofițer;
 - 1 personal muncitor (dactilograf).
 R.D. 2572/09.10.89
 V.F.L./R.B. 2 ex.
 Direcția Organizare, Mobilizare și Operații
 Republica Socialistă România
 Ministerul de Interne
 Secret
 Exemplar nr. 1
 Ordinul Ministrului de Interne
 Nr. 1/05726 de la 9 octombrie 1989

duselor alimentare; unități de alimentare publică și turism);
 - în cadrul Miliției Municipiciului București, în afara serviciului economic, se mai constituie un serviciu pentru piețe și sectoare agroalimentare coordonat nemijlocit de adjunctul șefului miliției municipiciului București care se ocupă de problemele economice. Pentru constituirea acestui serviciu (12 posturi) se suplimentează schema Miliției municipiciului București cu patru posturi dintre care: doi ofițeri, un subofițer și un personal civil (dactilograf);
 - în cele 6 sectoare de miliție din municipiul București, în cadrul birourilor economice, se creează în afara posturilor existente pentru fiecare piață, pe sectoare, grupe de miliție pentru piețe, formate din doi-trei ofițeri;
 - în fiecare piață agroalimentară din sectoarele municipiciului București vor funcționa posturi de miliție formate din doi-șase ofițeri și subofițeri

care își vor desfășura activitatea, după caz, pe două sau trei schimburi;
 - în cadrul milițiilor județene, la serviciile economice se creează compartimente de miliție economică pentru piețe, formate din două-trei cadre de ofițeri și subofițeri;
 - La milițiile municipale, în cadrul birourilor economice, se vor constitui grupe de miliție pentru piețe, formate din două-patru cadre de ofițeri și subofițeri, prin redistribuire a efectivelor actuale;
 În afara de acestea, în piețele agroalimentare de bază din toate municipiile, se vor constitui posturi de miliție formate din minimum două cadre, care vor funcționa cu sediul în una din piețele de bază ale municipiului și vor controla toate celelalte piețe de pe raza acestuia.
 Art.2 – Efectivele de ofițeri necesare pentru crearea serviciului, biroului, grupelor operative și posturilor de miliție pentru piețe, se vor asigura prin redistribuire din cele existente în prezent, prioritar de pe linie economică, iar cele de subofițeri, de la formațiunile de pază și ordine.
 Art. 3 – Efectivele de ofițeri și subofițeri care vor acționa în cadrul compartimentelor de miliție economică pentru piețe și posturile de miliție din piețe, vor fi stabilite prin ordin de zi al șefului inspectoratului județean (municipiciului București).
 Art. 4 – Pentru a acționa în mod unitar de către efectivele de miliție pentru piețe, Direcția economică din Inspectoratul General al Miliției va elabora metodologia – cadrul de lucru.
 Art. 5 – Șeful Inspectoratului General al Miliției și ai inspectoratelor județene (municipiciul București) vor lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prezentului ordin.
 Ministru de Interne,
 Tudor Postelnicu
 R.D. 2374/09.10.89
 T.I./R.B. 3 ex.

Geometrice

ORIZONTAL: 1) Au forma unui corp geometric (fem.) 2) La fel 3) Măsură pentru diametru – Direcția Centrală de Statistică (siglă) – Joc logic 4) Doar – Corp geometric 5) Prefix superlativ – Treaptă 6) Unitate monetară (pl.) – Sodiū – Diminutiv feminin 7) Sprintenă – Particulă 8) Tei – Recipient industrial 9) Drepte care se întâlnesc la infinit 10) Instrumente pentru măsurarea lungimii aliniamentelor.

VERTICAL: 1) Figură geometrică 2) Element de compunere cu sensul „egal” – Determinări matematice 3) Raport între volume și dimensiuni geometrice – Începe și sfârșește poligonul 4) Include în paralelogram! – Curbă! – Număr din mulțimea numerelor raționale 5) Unește vârful triunghiului cu mijlocul laturii opuse acestuia – Notă muzicală 6) Adverb – Cilindru din lemn 7) La mici intervale – Egale cu zero 8) Limite de apotemă! – Laturi ale triunghiului dreptunghic 9) A alerga – Râu ce străbate Carpații 10) Distanța unghiulară dintre doi aștri în raport cu Pământul.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Informația Bucureștilui, 1989